

EDGARS AUZIŅŠ

VAI TAS PĀRIES?

18+

Edgars Auziņš  
**Vai tas pāries?**

«Автор»

2024

## **Auziņš E.**

Vai tas pāries? / E. Auziņš — «Автор», 2024

- Griša," viņš pastiepj roku. Viņam ir skaista, plata plauksta ar senlaicīgu trīsstūra formas zīmogu uz rādītājpirksta. - Izejam "tu". Mums šeit ir plakana hierarhija. Tu taču negrasies saplosīt manus traukus, vai ne, Vera? - Es esmu veikls kā kaķis. Griša jautri nopriecājas. - Nāc pirmdienas pēcpusdienā. Kira tevi pierēģistrēs un visu paskaidros. Aprunājies ar viņu par grafiku un algu. Pagaidām tas ir pārbaudes laiks. Redzēsim tavu veiklību, kaķenīte, - viņa acis smejas. - Es tur būšu. Paldies. Man šķiet, ka es tikko dabūju darbu tēva saimnieces dēla bārā. Un es nedomāju, ka tas ies labi.

## Содержание

|                                   |    |
|-----------------------------------|----|
| 1 daļa                            | 5  |
| 2 daļa                            | 7  |
| 3 daļa                            | 9  |
| 4 daļa                            | 12 |
| 5 daļa                            | 14 |
| Конец ознакомительного фрагмента. | 15 |

# Edgars Auziņš

## Vai tas pāries?

### 1 daļa

– Nē, dārgais, tu velti ceri, tu un es nepaliksīm draugi. – viņš pasmīn. *«Es tev piedāvāju savu mīlestību, bet viņa tev nepadevās.» Tāpēc tagad nevainojiet mani. Tev izdevās samīdīt visu manu dvēseli. Pirms jums nevienam nav izdevies.*

*Viss iekšā saplīst. Dievs, kāds es esmu muļķis. Es speru soli viņam pretī. Viņš neskatās acīs, bet tieši dvēselē. Es zinu, ka aiz dūsmām slēpjas sāpes un izmisums.*

– Atvainojiet. – mēģinu pieskarties viņa vaigam.

– Vācies prom no šejienes. – izrunā to zilbi pa zilbei, it kā es būtu garīgi atpalicis.

*Mani pārņem panika. Sirds lec rīklē, saplīst un lido lejā. Es viņu saprotu un atvainojos. Pēdējais, ko es gribēju, bija viņu sāpināt.*

Ironiskā kārtā melnā sērija sākās Vecgada vakarā. Ziemas sesija ir tepat aiz stūra. Gaisā virmo brīnuma gaidīšana. Šķiet, šogad lolotākās vēlēšanās piepildīsies

Es ar prieku izlaižu filozofiju, čakarējos pa centru. Deguna gals tirpst no aukstuma. Aleksandrova austiņās čīkst:

– Nē, nu, vai varat iedomāties, viņš man prasīja par to samaksāt. Pirmajā randiņā! Vai tas vispār ir normāli? – sašutumā atskan balss. «Es gandrīz nolaidu žokli uz galda.» Es pasūtīju tikai kafiju, un viņš pasūtīja pusi no ēdienkartes. Ja viņi tur būtu cūku uz iesma pasnieguši, viņš arī to būtu uzasinājis. Viņš ir tik jauks un tumšs, tieši tāds, kāds man patīk. – Vika skumji nopūšas.

– Vai viņš pēc šāda priekšlikuma vispār ir dzīvs? – es iesmejos, iedomājoties, cik jocīgi viņa izpleta nāsis.

Priekšā redzu zaļu zīmi ar kafijas pupiņām. Ejot novelku vilnas šalli. Es domāju, vai man vajadzētu dzert kafiju ar parasto pienu vai kokosriekstu pienu. Un pēkšņi man kaut kas liek pagriezt galvu. Niezes sajūta, kurai nav iespējams pretoties. Tas, iespējams, ir tas, ko viņi sauc par priekšnojautu.

Smāids pazūd no manas sejas. Es vairs nedzirdu, ko man saka Vika.

Restorānā pāri ielai, tieši pie loga, mans tēvs sēž kādas blondīnes kompānijā. Smadzenes izmisīgi meklē attaisnojumu savām sapulcēm. Viņi sēž un sēž, kas jums rūp?

– Aleksandrova, piedod. Es tev atzvanīšu. – es viņu pēkšņi pārtraucu teikuma vidū un uzklikšķinu uz austiņas. Nerūpējoties par luksoforiem un intensīvo satiksmi, es kā traks zaķis zigzagu pāri ceļam.

Viņi ir tik kaislīgi viens pret otru, ka neko sev apkārt nepamana.

Tēvam mugurā melns krekls, skaisti savilkti mati. Sieviete izskatās apmēram tāda paša vecuma kā viņas māte: diezgan izliekta, kopta, ar lielām cirtām. Es nekad neesmu viņu redzējis vecāku vidē.

Jā, iespējams, šī ir biznesa tikšanās. Viņi tikai runā, nekas nav nosodāms. Bet es jau zinu, ka tas tā nav. Viņa pārāk seksīgi atmet matus. Tēvs pārāk daudz paliecās uz priekšu. Daudz tuvāk, nekā pieļauj sociālā distancēšanās. Ceļi zem galda pārāk pieskaras viens otram. Viss pa vidu ir par daudz.

Gribēdams palikt nepamanīts, es steidzos atpakaļ uz kafejnīcu. Es laikam izskatos pēc idiotas.

Pasūtu parastu kafiju un paņemu augsto krēslu pie loga.

Skan patīkama mūzika, ir tikai daži apmeklētāji. Ir darba dienas vidus. Mamma droši vien ir birojā. Es nebrīnītos, ja viņa pat nepamanītu, ka tēva nav. Kad viņiem pēdējo reizi bija normāla saruna? Kad jūs ceļojāt ar to pašu automašīnu?

Mani vecāki kopā studēja jurisprudenci. Apmēram pirms desmit gadiem viņi atvēra savu uzņēmumu. Notikumi ātri gāja augšup. Viņi pat izskatīja lietu ar kādu slavenu sportistu no mūsu pilsētas. Kaut kas saistīts ar dopingu. Tas izskanēja skaļi un skanīgi.

Vārdu radinieki vairs nevar lietot, lai raksturotu mūsu ģimeni, bet tas, ka manam tēvam bija saimniece, man bija pilnīgs pārsteigums. It kā es būtu atvērusi smirdīgas bedres vāku. Šķiet, ka es vienmēr zināju, ka tas smird, bet es to nejutu. Un tagad viņi tajā iedūra manu seju.

Iedzeru malku kafijas un attopos šķielējot kā plēsīgs putns.

Paiet divdesmit minūtes, pirms viņi iziet ārā. Vikai izdevās mani apbērt ar tādiem ziņojumiem kā “*Maslova, kas par muļķībām?*» Es noliku telefonu. Tagad visa mana uzmanība ir pievērsta tam, kas notiek uz ielas.

Blondīne ir ģērbusies baltā mētelī. Tēvs ir ģērbies plaši atvērts melnā. Viņiem blakus apstājas taksometrs, un viņi vairākas minūtes nesavtīgi skūpstās kā tīņi gaitenī. Viņš viņai kaut ko saka uz atvadām. Viņa smejas, atmetusi galvu atpakaļ. Cirtas maigi nokrīt uz muguras. Šajā brīdī es piedzīvoju tīru, dedzinošu, neatšķaidītu niknumu.

Atverot mašīnas durvis, tēvs palīdz viņai apsēsties. Un tad viņš kādu laiku skatās uz atkāpjošos taksi, iebāzis rokas mēteļa kabatās.

Es gribu zvērēt un griezt galdus.

Mans tēvs mani ielika juridiskajā skolā, ko es ienīstu no visas sirds. Ikviens man apkārt tika pakļauts ikdienas kritikai, tika apšaubītas manas intereses un gaume. Es parasti klusēju par puišiem. Es pirms diviem gadiem laimēju nakšņošanu pie Aleksandrovas ar tādu skandālu, ka negribu atcerēties.

Un mans tēvs, izrādās, neko sev neliedz, baudot dzīvi.

Un kas man tagad jādara? Iejaukties vai palikt malā?

## 2 daļa

Es eju mājās un visu dienu gaidu savu tēvu.

Es nevaru piespiest sevi pārslēgties. Es atkārtēju to, kas tika teikts manā galvā, un pēc tam garīgi saceru tēvam apsūdzību monologu. Es pārliecinu sevi, ka man ir tiesības būt godīgam.

Līdz vakaram snīga. Es stāvu pie loga un vēroju virpuļojošās sniegpārslas.

Kad viss kļuva par tādu? Kurā brīdī mājas pārstāja būt mīlestības un pieņemšanas vieta? Vai tur bija pat viens? Kāpēc es tik spītīgi aizvēru acis? Kāpēc mums ir labāk dzīvot sāpīgā neziņā?

Pagalmā iebrauc melns Audi. Sirds, it kā pavēles, sāk sisties straujāk. Aizveru aizkaru un eju pa istabu. Man ir vajadzīga stunda, lai savāktu drosmi.

«Man ir tiesības uz godīgumu,» es vēlreiz sev saku.

Kad eju lejā pa kāpnēm, man ir sausa mute un plaukstas svīst. Jo vairāk es sevi pārliecinu, jo vairāk es gribu skriet atpakaļ uz savu istabu.

Tēvs sēž ēdamistabā ar klēpj datoru. Telpā deg tikai apakšējā gaismā, radot komforta un uzticības ilūziju. Viņš jau bija pārgērbies kokvilnas uzvalkā, mati bija mitri.

– Uztaisi man kafiju. – viņš izmet, nenovēršot acis no monitora, tiklīdz es apsēžos pretī.

Sažņaudzusi dūres, piecēlos un dodos uz virtuvi. Es atgriežos ar melnu espresso tasi. Mana māte nopirka šo mazo komplektu tirgū Marokā. Viņa kaulējās apmēram divas stundas lauztā franču valodā un tad dzirkstošām acīm parādīja mums elegantās krūzes.

Uzmanīgi nolieku krūzīti uz galda un atkal apsēžos pretī. Noslauku slapjās plaukstas biksēs.

– Kur ir mamma?

– Nezinu. Vera, neiejaucies. Man rīt ir noklausīšanās Zaiceva lietā. Mums ir jāsagatavojas. – tēvs iedzer malku kafijas un saraujas. – Es neieliku pietiekami daudz cukura.

«Ja jūs šopēcpusdien nebūtu sēdējis «Garšas laboratorijā», iespējams, jums būtu bijis laiks sagatavoties Zaiceva lietai. – Tikai pāris sekundes sastingis ar krūzīti rokā, viņš atgriež to vietā un ieskatās man acīs.

Ar gribas piepūli es piespiežu sevi satikt viņa skatienu. Skatoties uz viņu, es domāju, ka man ir tēva acis. Mēs esam līdzīgāki, nekā es vēlētos.

– Ko tu ar to domā? – aizver portatīvo datoru un saliek rokas sev priekšā.

– ES tevi redzēju. – Es nevēlos iet aprindās.

– Un kas? – Viņš atliecas krēslā un turpina blenzt uz mani.

«Tu pat nenoliegsi?» – Es noliecos uz priekšu. – Mēģini kaut ko paskaidrot?

– Tas tevi neskar.

Tieši tāpat man ar vienu teikumu iesita pa seju. Dusmīgas asaras sažņaudz manu kaklu. Pāris sekundes klusēju, lai nomierinātos.

– Labi, es neesmu šeit, bet kā ar mammu? Vai viņa zina par tavu prostitūtu? – aizvainojumā atskan balss.

Tēvs pēkšņi pielec, nometot krēslu. Viņš nekad nav pacēlis roku pret mani, bet šoreiz esmu pārliecināts, ka viņš man sitīs. Es sakodu zobus, gaidot plauku.

Viņš trieca ar dūri pret galdu. Es pārsteigumā paraustu.

– Neuzdrošiniies viņu tā saukt. – atkal atsitas pret galdu.

Krūze atlec un ripo pret galda malu. Es metos uz priekšu, bet man nav laika viņu noķert. Tas nokrīt uz parketa grīdas, izlejot kafiju, un saplīst vairākos lielos gabalos. Tas izraisa vilšanos un... sāpes?

– Tātad, jūs plānojat turpināt melot un būt liekulī?

– Neuzdrošiniies mani mācīt! – Tagad viņš sāk kliegt. – Tu dzīvo manā mājā, par manu naudu iegūsti labāko izglītību pilsētā. Vai tu neuzdrošiniies iejaukties manā sūdā, saprati?!

Priekšējās durvis aizcirtās. Papēžu klikšķis uz parketa. Atslēgu džinksts uz kumodes. Pēc minūtes ēdamistabā ienāk mamma. Sasveicinoties viņa nejauši noskūpst mani uz vaiga un klusēdama ieiet virtuvē.

Tēvs paceļ krēslu, atver klēpj datoru un atgriežas darbā.

– Ņem to prom. – pamāj uz grīdu.

Šobrīd es vēlos viņu sūtīt prom. Savācu lauskas, noslauku lipīgo putru ar papīra salvetēm un izmetu krūzīti.

Es negribu ģimeni. Ģimene nav baraka. Nevis hostelis, kur viens otram sveši cilvēki ir spiesti pastāvēt zem viena jumta.

Mājas ir tur, kur nav jāaizstāv. Šī ir vieta, kur jūs mīlat bez nosacījumiem. Tikai tāpēc, ka tu esi tu.

Saruna neizdevās.

Mamma atgriežas ar vīna glāzi un aizdedzina cigareti, atverot logu. Pēdējā laikā viņa ir daudz zaudējusi svaru.

– Sveta, ej uz terasi. Tas velkas uz manām kājām. – viņš aizkaitināti saka un turpina dauzīties pa taustiņiem.

Pagriezusies, mamma uzmanīgi uz viņu paskatās. Izmet cigareti, aizver logu un iziet no istabas. Priekšējās durvis aizcirtās.

Es paskatos uz savu tēvu. Uz ko es cerēju?

Es sekoju mammai, lai izņemtu mēteli. Atkal viņa būs kaila, smēķē uz ielas un pēc tam cietīs no saaukstēšanās. Noņem mēteli no pakaramā un nejauši pieskaros somai pie kumodes. Saturs izbirst: telefons, lūpu krāsa, sarkana mape ar dokumentiem, plastmasas pudele ar tabletēm. Vienlaikus savācot saturu atpakaļ somā, meklēšanas joslā ievadu tablešu nosaukumu un saņem sarūgtinošu atbildi – antidepresanti. Esam ieradušies.

Pirmā lāse nokrīt no vaiga un nokrīt uz džempera. Es klusi raudu, saviebdama seju. Kādu brīdi pasēžu gaitenī uz grīdas, tad noliku atpakaļ somu vietā un pakarinu mēteli. Rīts ir gudrāks par vakaru. Ne velti gudri cilvēki tā saka.



### 3 daļa

Rīts sākās ar galvassāpēm. Diemžēl tas man nedeja gudrību. Ir vajadzīgs laiks, lai sakārtotu lietas un saprastu, ko darīt tālāk.

Pie ieejas vecajā ēkā mani jau gaida Aleksandrova.

– Maslova, kāpēc tu noliec klausuli? Jūs ignorējat ziņas, cik tas ir pretīgi? – Viņa noskūpstā mani uz vaiga un pārmetoši skatās uz mani.

– Piedod, Vikus. – Es ļoti vēlos dalīties ar viņu savās bailēs un šaubās, bet es nevaru.

Pirmkārt, tas ir savtīgi: izmest sāpes mīļotajam cilvēkam. Un, otrkārt, ja es jums pateikšu, es nodošu savu tēvu. Jā, viņš nav svētais, bet es nevaru likt viņam izskatīties slikti, tāpēc es padaru savu balsi vieglprātīgu. «Es saņēmu savus ekonomikas testa rezultātus pa e-pastu, kamēr es tērēju ar jums.» Tēvs to nejauši ieraudzīja un metās prom. Tu zini viņu. Un vakarā es pavisam aizmirsu tev piezvanīt.

«Par ko tu runā?» Es domāju pie sevis un steidzos mainīt tēmu:

– Bet es plānoju lūgt piedošanu ar lielu kapučīno tasi pēc otrā pāra, labi? – Es ceru, ka mans smaids neizskatās pēc smīna.

Vikas seja atslābst.

– Nē, mīļā, ar kafiju tu netiksi. Pēc nodarbībām mēs ar jums dosimies uz jaunu bāru Sovetskajā. Olya rezervēja mums galdiņu. Tur vajadzētu pierakstīties divus mēnešus iepriekš. Starp citu, es jums rakstīju, bet jūs nelasījāt manas ziņas. Un nemet acis uz mani šeit. – noregulē somas siksnu un turpina. – Ksjukina puisis to atvēra pirms mēneša, bet mēs ar jums nevaram tur nokļūt. Jums ir vai nu sports, vai pasniedzēji. Desmitos tu jau gul kā pensionārs.

– Vic, bet es šodien pabeigšu vēlu. Man šodien ir daudz tvaika.

– Neapvaino mani. Kad pēdējo reizi mēs ar tevi kaut kur bijām kopā? – Viņa jocīgi iet man pa priekšu un uzliek rokas uz gurniem.

– Tas nāk. – es padodos viņas draudīgā skatiena priekšā. «Es dodu jums cienastu kā atvairošanos.» Nedusmojies, Vikus. – jokojot pagrūdu viņai ar plecu.

– Viens pats. – Vika nomurmina.

– Kāpēc tu negāji kopā ar Olju, jo tur ir tik forši?

– Viņi bija atklāšanā. Ieeja ierobežotam cilvēku skaitam. Spēlēja kāds foršs tehno dīdžejs. Īsāk sakot, Ole tajā patiešām iekļuva.

Sarunājam tikšanos pēc nodarbībām. Vika dodas uz bibliotēku, un es traucos pretī savai publikai. Pa ceļam nopērku no aparāta pretīgu kafiju un kavēju desmit minūtes. Pavelku pret sevi masīvo durvju rokturi.

– Maslova, tev vismaz vajadzētu ierasties laikā. Varbūt visa grupa varētu iesaistīties un iedot jums pulksteni? – Alevtina Ivanovna piesit plaukstas locītavu, atdarinot rokas pulksteni.

Apmēram astoņdesmit acu pāri skatās uz mani. Nepatīkama sajūta. Es noņemu mugursomu no pleciem un atvainojos, lai gan es īsti nevēlos to darīt. Alevtina Ivanovna ir psiholoģiska teroriste, man nez kāpēc nepatika jau no pirmajām dienām. Neesmu čaklākā skolniece, bet mums ir arī sliktāki, bet viņas uzmanīgā uzmanība pilnībā krita uz mani.

– Sēdies jau. – Viņa norāda uz tukšu vietu pirmajā rindā. «Jums vajadzētu nākt agrāk un klausīties vairāk.» Jūs neesat veiksmīgākā kundze grupā. – viņš nicinoši noskatās, kā es izņemu vajadzīgo un klusē, koncentrējot visu vairāku grupu uzmanību uz mani.

Es sāku veikt piezīmes. Lielākā daļa skolotāju ir pret sīkrīkiem klasē. Akmens laikmets, godīgi.

Koncentrēšanās ātri izslīd no manis, un manas domas atgriežas vakardienas situācijā.

Mamma vienmēr ir bijusi noslēgta persona. Kad es biju maza, viņa daudz smējās un valkāja sarkanu lūpu krāsu. Viņai bija infekciozi smiekli. Pietika ar mazu lietu, lai viņa smieties līdz raudai.

Kad mani vecāki atvēra uzņēmumu, viņiem bija ļoti smagi jāstrādā. Dažreiz viņi strādāja divpadsmit stundas un varēja palikt pa nakti nelielā istabiņā, kārtojot savas lietas. Nepagāja ilgs laiks, kad viņiem bija darbinieku personāls.

Kad man palika četrpadsmit, mēs pārcēlāmies uz slēgtu privātu kopienu ārpus pilsētas. Es saņēmu kosmētiku, zīmolu preces, sīkrīkus. Braucieni uz valodu kursiem Londonā vasaras brīvlaikā. Mans tēvs mani uztvēra kā projektu, kurā man bija jāiegulda lieli līdzekļi, lai gūtu rezultātus. Tāpēc patiesībā es tagad sēžu piesmakušā klasē.

Pirms trim gadiem vecāku attiecības pasliktinājās. Skandāli gludi pārauga boikotos, bet boikoti – skandālos. Es neticu, ka iemesls tam bija nauda. Nauda cilvēku nelutina, tā atklāj viņa patieso būtību, dodot viņam lielāku brīvību.

– Maslova... Maslova. – Jūtu dūrienu mugurā. Kira pasniedz man salocītu papīra lapu būrī.

Lebedeva piezīme «tu + es = randiņš?» Kādu iemeslu dēļ viņš apakšā uzzīmēja dzimumlocekli. Vai nu pretenzija uz oriģinalitāti, vai spermas toksikoze. Idiot, es kaut tā vietā varētu uzzīmēt sirdi. Es pagriežos un ar acīm skenu rindas. Viņš sēž pa kreisi pie sienas kopā ar Logunovu un Mitrošenko. Viņi smejas un skatās uz mani. Es uzzīmēju faku un nosūtu atpakaļ zīmīti.

– Maslova, es redzu, ka tev nav laika manai lekcijai. Maz ticams, ka jūsu tēvam būs laiks izskaidrot jums nokavēto materiālu. Žēl par viņa naudu, izšķērdēta savai izglītībai. – Alevtina Ivanovna saknieba savas koši bordo lūpas kā vistas dībens.

Kuce. Nu, kāpēc kļūt personiski. Kāpēc viņa mani uztrauc? Es neceļu nekādu troksni, klusi skrāpēju piezīmes savā kladē. Mums tiešām jāierodas agrāk un jāiesēžas galerijā, ceru, ka viņa tur nenokļūs.

– Atvainojiet, Alevtina Ivanovna. Paldies, ka skaitījāt tēta naudu. Es viņam noteikti pateikšu. Ja viņa grāmatvedis saslims, viņš noteikti sazināsies ar jums. – izliekas nedzirdam un pievēršas ekrānam. Apsveicam, Vera, jūs tikko nodrošinājāt atkārtotu uzņemšanu.

Lekcija ilgst veselu mūžību, pēc tam seko vēl trīs. Četri elles apli plus seminārs.

Uzvelku jaku un dodos ārā. Es dziļi ieelpoju salu gaisu. Ārā sāk palikt tumšs. Vika kavējas. Man izdodas samīdīt uz alejas uzkritušo sniegu. Lebedevs ar draugiem iet garām un man piemiedz ar aci. No cepures apakšas smieklīgi izceļas cirtaini sprādzieni. Man gribas smaidīt, bet aizturu impulsu. Es arī smaidu sajaucu ar flirtu, un tad es ar to netiksi vaļā. Kas zina, kur viņš uzzīmēs vēl vienu peni.

– Čau, mazulīt! Neaizmirstiet, ka esmu neatlaidīgs. – viņa draugi atkal smejas un dūc kā orangutānu bars.

Aleksandrova parādās, kad es beidzot nomiršu. Man vajadzēja viņu gaidīt iekšā, bet vecā ēka man riebjas. Skatoties uz viņu, es domāju, ka es neēju savu ceļu.

– Atkal mūs aizturēja, piedodiet. Vai tu esi pilnīgi nosalusi? – Vika paņem manu roku. – Kāpēc tu nenēsā cimdus? Rokas ir ledainas

– ES aizmirsu. – Es smaidu. Jūsu krūtis kļūst siltas. – Atkal sāka snigt. Vai jūs domājat, ka Jaunais gads būs tikpat sniegots kā pagājušajā gadā? – mana dvēsele kļuva mierīgāka, es gribu bezrūpīgi ķert sniegpārslas, izspiežot mēli, kā bērniībā.

– Diez vai. Visticamāk viss izkusīs. – ejam uz pieturas pusi. – Ko mēs maisām? Tu taču nesvinēsi mājās, vai ne? Iespējams, ka jums līdz pēdējam ir korporatīvās ballītes un biznesa vakariņas. Padomā par to, tu kļūsi tāds pats.

– Nospļauties. Varbūt aizejam uz klubu? Tagad viņi mūs noteikti ielaidīs. – smejamies, atceroties, kā mūs neielaida pagājušajā 8. martā. Nelīdzēja ne stileto papēži, ne pārāk spilgts grims. Mēs ēdām šavarmu stendā aiz stūra un izdomājām apsargam aizvainojošus segvārdus.

Tikai manā atmiņā šī atmiņa ir aptumšota. Es nezinu, vai Vika atceras. Man ir neērti jautāt.

Tad tēvs dienu agrāk atgriezās mājās no komandējuma, atklāja manu prombūtni un ieradās pēc manis. Gandrīz iegrūda viņu automašīnā aiz apkakles. Es piezvanīju Vikijas vecākiem un augstprātīgi aizrādīju viņiem, ka viņi viņu slikti audzināja.

Tas bija briesmīgi. Tad es raudāju, piezvanīju Aleksandrovai un lūdzu piedošanu. Tēvs uzstāja uz draudzības pārtraukšanu. Bet tad es beidzot parādīju stingrību. Vikusya ir mana dāvana no augšas. Viņa ir vienīgā, kas mani mīl bez nosacījumiem, un droši vien arī manu mammu.

Divas metro pieturas, un mēs stāvam iepretim zīmei «Your fucking bar».

– Ļoti radošs.

– Citādi. Esmu izsalcis kā vilks. – Vika jocīgi berzē plaukstas un dejo uz vietas.

Zāle ir puspilna. Uz atlikušajiem galdiem ir «rezervētas» zīmes. Meitene melnā kreklā norāda uz mazu apaļo galdiņu pie loga. Diezgan mājīgi, bet viņi pārāk centās, lai interjers izskatītos nevērīgs. Eiropā šāda situācija izskatās mazāk apzināta. Mēs ar vecākiem bijām Amsterdamā līdzīgā vietā.

Virtuvei varu dot pārlicecinošu pieci. Garšīgi.

– Tagad mana uzmanība pilnībā pieder tev. Pastāsti man par savu rijību. Kur tev izdevās viņu paņemt?

Vika norāda uz pilnu muti. Košļājamās. Viņš iedzer malku sulas un sāk stāstu. Šobrīd esmu gandrīz laimīga. Ir patīkami atpūsties siltumā pēc sala. Ēdu aromātisku steiku ar rozmarīnu un kraukšķīgiem salātiem. Tad viņi man atnesīs melleņu pīrāgu. Rīt ir sestdiena, un man ir tikai viens angļu valodas seminārs. Vieglums.

Kamēr Vika izvēlas desertu, es eju uz tualeti.

Paeju garām tumšā koka bāra letei. Blakus kasei karājas pāris mīļi plakāti un dažas lielas fotogrāfijas no atvēršanas. Gaišmataināis puisis blakus Ksjušai, Vikas māsa labākajam draugam, acīmredzot ir bāra īpašnieks. Viņš apskauj viņu ap vidukli ar īpašniecisku žestu.

Kādu iemeslu dēļ es domāju, ka viņš ir vecāks. Viņš ir blakus diezgan slavenam emuāru autoram. Tieši zem tā ir jaunu puisi grupas fotoattēls. Viņi muļļājas un smaida. Manu uzmanību piesaista neliela fotogrāfija, kurā redzama vecāka blondīne sudraba rāmī. Samazinu ātrumu un paskatos uz fotogrāfiju. Sasprausti mati, gaiša āda, zaļas acis. Manuprāt, viņai nevajadzēja valkāt tik atklājošu kleitu. Tas nelabvēlīgi uzsver resnos plecus. Viņa sēž pie bāra un smaida kamerai, paceļot šampanieša glāzi. Esmu gandrīz pārliecināts, ka šī ir mana tēva saimniece.

## 4 daļa

Izmantojot to, ka bārmeņa nav un viesmīļi atrodas zālē, es piegāju pavisam tuvu un turpinu skatīties fotogrāfiju. Mamma ir pilnīgi pretējs tips – miniatūra brūnmataina sieviete ar tumšām acīm. Viņa gandrīz vienmēr valkā lietišķos kostīmus un jau aptuveni septiņus gadus viņai ir griezti mati. Es vienmēr gribēju būt tikpat izsmalcināta kā viņa, bet domāju, ka ar to var tikai piedzimt.

– Vai es varu tev palīdzēt? – blondais vīrietis no fotogrāfijas stāv durvīs, kas ved uz virtuvi.

Viņš ir garš, ģērbies tumšā T-kreklā un džinsos. Uz labā apakšdelma ir liels tetovējums. Gaisma zālē ir vāja, tāpēc es viņu neredzu.

Atkāpos no kabineta ar kases aparātu...

– Paskatījos bildes. – Es paskaidroju acīmredzamo. – Šī fotogrāfija ir ļoti skaista. – norādu uz fotogrāfiju sudraba rāmī.

– Tā ir mana mamma. – Viņš sper dažus soļus uz priekšu, un es varu labāk uz viņu paskatīties: gaišas acis, platas uzacis, apakšžoklis ir nedaudz smags.

– Tavs ir mīļš. Un garšīgi. – es neveikli atkāpos, lai ļautu parādīties bārmenim ar alus kasti. – Paldies. – Pēkšņi pārtraucu dialogu, es pagriežos un ātri eju uz zīmi, kas norāda tualetes virzienu.

«Nekas, viņš vienkārši domās, ka esmu dīvainā,» es mierinu sevi. Jūs nekad nezināt, cik daudz dīvainu cilvēku bāž degunu citu cilvēku fotogrāfijās. Varbūt mana redze ir mīnus desmit.

Tā ir taisnība, ka viņi saka, ka mūsu domas ir materiālas. Kāda bija iespēja iemaldīties kādā bārā mūsu diezgan lielajā pilsētā, kas piederēja mana tēva saimnieces dēlam? Santa Barbara ir vienkārša.

Es ilgi mazgāju rokas. Nekas noderīgs nenāk prātā.

Kad atgriežos zālē, Vika jau ēd tiramisu. Es košļāju savu pīrāgu, nepagaršojot. Es lēnām apspriežu gaidāmo sesiju. Es tam slikti sagatavojos, kas nozīmē, ka mani gaida jauna kauna daļa.

Vika vēlas dalīt rēķinu. Viņa stāsta, ka pajokojusi par ielūgumu, bet es naudu atstāju ādas mapē diviem. Dziļi savā dvēselē es jūtos vainīga, ka nebiju pret viņu pilnīgi godīga. Es domāju, ka viņa nevar pilnībā saprast manas jūtas.

Mēs ejam ārā. Es noskūpstu Viku uz atvadām. Viņa dodas uz autobusa pieturu. Es izsaucu taksi. Ceru, ka nebūs sastrēgumu un varēšu ātri tikt mājās. Lietotne parāda, ka vadītājs būs klāt pēc piecpadsmit minūtēm. Vējš ielīst man zem jakas.

Bāra durvis aizcirtās, un uz ielas parādās tēva aizraušanās dēls. Interesanti, kas ir viņa tēvs? Vai viņa māte arī viņu krāpj?

Viņam mugurā melna jaka, no kuras apakšas izlīda zaļa džemperu kapuce. Dzirdu šķiltavas klikšķi. Es skatos, kā krīt sniegs, un, paklausot neizskaidrojamam impulsam, saku, pirms man ir laiks padomāt:

– Vai es varu dabūt pie jums nepilna laika darbu?

Viņš velk. Viegli sprādzieni acumirklī pārklājas ar sniegu.

– Vai jums ir nepieciešams darbs? – Viņš izteiksmīgi paskatās uz manām kurpēm.

– Brīvdienās vēlos papildus nopelnīt. Man vienalga nav jātērē savu vecāku nauda.

– Tev ir astoņpadsmit? – viņš pasmaida. Uz viena vaiga parādās bedrīte.

– Tu mani aizvaino, mans topošais priekšnieks. – es pasmaidu atbildot.

– Mums vajadzīgi viesmīļi. – Viņš novērtē mani nopēta – Tuvojas brīvdienas, rezervējot divus mēnešus iepriekš. Kāpēc jūs nolēmāt, ka esmu priekšnieks?

– Mans labākais draugs ir tavas draudzenes labākā drauga māsa.

– Sarežģīta shēma. Olga vai Kira?

– Oļa Aleksandrova. Mani sauc Vera.

– Griša. – pastiepj roku. Viņam ir jauka plata plauksta ar vintage trīsstūra formas zīmogu uz rādītājpirksta. – Būsim atklāti. Mums šeit ir plakana hierarhija. Vai tu vismaz nesalauzīsi manus traukus, Vera?

– Esmu veikls kā kaķis.

Griša jautri iesmejas.

– Nāc pirmdienas pēcpusdienā. Kira tevi reģistrēs un visu izskaidros. Pārrunājiem ar viņu darba grafiku un algu. Pagaidām ar pārbaudes laiku. Apskatīsim tavu veiklību, kaķi. – viņa acis smejas.

– ES nākšu. Paldies.

Atvados un dodos uz taksi. Nepacietīgais vadītājs jau ar pilnu sparbu dun uz mani.

Pa ceļam es vēlreiz atskaņoju mūsu dialogu. Ko es vēlos sasniegt, iegūstot darbu viņa bārā? Ja to uzzinās mans tēvs, mani sagaida īsta histērija. Viņa meita, topošā juriste, skraida ēstuvē ar paplāti starp apšaubāmu auditoriju. Nu vai bordelī. Atkarībā no tā, kādā noskaņojumā viņš ir, šāda metafora derēs. Viņam ir sava izpratne par pasauli.

Neko sliktu šajā darbā nesaskatu, izņemot to, ka savā mūžā nekur neesmu strādājis. Un man ir maz ne jausmas, kā es to izdarīšu. Tajā pašā laikā es mēģinu atcerēties, vai Olja kaut ko stāstīja Vikai par Grišu. Es neko nevaru atcerēties.

Interesanti, cik viņam gadu. Šķiet, ka Ole ir divdesmit pieci; viņš un Ksjuša universitātē mācījās vienā grupā. Es domāju, ka viņš ir apmēram tāda paša vecuma. Viņš rada patīkamu iespaidu par pārliecinātu un draudzīgu cilvēku. Žēl, ka viņa māte ir melīga būtne.

Kad esmu savā istabā, es apsēžos pie sava klēpjatora un meklēšanas joslā ievadu joslas nosaukumu. Skatos caur sociālajiem tīkliem. Uzreiz ir skaidrs, ka Griša ieguldīja līdzekļus dizainā: tika saglabāta kopējā lapas krāsa un stils. Man likās, ka neons vairs nav modē, bet sarkanā zīme, kas met atspulgu uz sniegotās ielas, izskatās atmosfēriski. Es gribu lietainā vakarā pēc sliktas dienas doties uz bāru, lai iedzertu glāzi kaut kā stipra.

Zem fotoattēliem ir daudz atzīmju Patīk, atkārtotas ziņas un komentāri. Atklāšana bija gaiša.

Es viegli atrodu Grišas lapu.

Viņš un Ksjuša uz jūras fona. Griša, ģērbies tikai zilos šortos, demonstrē savus abs. Ksjuša baltā peldkostīmā piekļaujas viņam. Nākamajā fotoattēlā Griša salutē ar viskija glāzi kādā ballītē. Pāris skaisti skati no ceļojuma. Vai nu Itālija, vai Portugāle. Tas ir vienkārši. Nav pārdomātu fotoattēlu parakstu vai miljons fotoattēlu no sporta zāles.

Izdaru vēl dažus klikšķus un voila – skatos viņa mammas fotogrāfiju. Labdien, Ņina Iljašenko, dzimusi 1981. gadā.

Ikdienā viņa dod priekšroku kleitām, maigām lokām un mazām rokassomiņām. Kā Vika teiktu, «meitene-meitene». Papildu mārciņas viņu nemaz netraucē. Viņai ir savs ziedu veikals Sovetskajas un Ļeņina krustojumā, netālu no «Garšas laboratorijas», kur viņa nesen tikās ar savu tēvu.

Viņas lapā ir viena fotogrāfija no bāra atvēršanas. Viņa stāv starp Grišu un Ksjušu, apskauj viņus un priecīgi smaida kamerā. Kā es viņu ienīstu.

Es redzēju Ksjušu diezgan sen. Viņa nokrāsoja matus blondus. Atklāšanai viņa izvēlējās platas bikses un apgrieztu baltu apkakli, papildinot izskatu ar lieliem auskariem.

Starp citu, šī kuce apskauj Ksjušu, ir skaidrs, ka viņa viņu ļoti mīl. Fotogrāfija atspoguļo svētku un jautrības atmosfēru. Fonā var redzēt cilvēkus dejojām. Slēgta ballīte savējiem.

Viņas barībā neparādās neviens, kas būtu līdzīgs viņas vīram, taču tas neko nenozīmē. Varbūt cilvēks nevēlas spīdēt.

Un ko man sniedz visa šī informācija?

Aizveru portatīvo datoru, nolieku uz naktsgaldiņa un aizsedzu galvu. Mēģinu saprast, ko jūtu, un aizmigšu.

## 5 daļa

Nākamajā rītā es atkal izlaižu vienīgo semināru. Ceru, ka no kanceles nezvanīs manam tēvam. Man nav problēmu ar angļu valodu. Es zinu visu amerikāņu popmūziku, sākot no deviņdesmito gadu beigām. Pareizāk sakot, visi teksti.

Es vienmēr sapņoju par dziedāšanu. Savā bērnībā, bezrobežu fantāzijās, es vienmēr stāvēju uz skatuves milzīgas zāles priekšā. Es esmu uzvilkusi skaistu spīdīgu kleitu, mirdzu prožektoru gaismā. Es dziedu kā sirēna. Mana mūzika ir līdzeklis pret visām kaitēm. Pusaudža gados es iztēlojos sevi kā pārdomātu rokdziedātāju ādas biksēs un melnā dūmakainā acī.

Es klausījos visu, kopš esam ieguvuši magnetofonu. Septiņos es lūdzu mammu, lai mani ieraksta mūzikas skolā, bet vecāki bija pret to. Šajā gadījumā – vienbalsīgi. Nevajag mocīt galvu ar muļķībām, koncentrējies uz mācībām. Mūzikas vietā saņemtu peldēšanas un vieglatlētikas apmācību. Vecāki uzskatīja, ka sports disciplinē un stiprina gribu. Man patika peldēt. Anna Petrovna bija laba instruktore un patīkams cilvēks. Bet es vienkārši ienīdu citus sporta veidus. Es joprojām nevaru to izturēt. Mana robeža ir staigāšana: tā skaisti un jauki iztīra manas smadzenes.

Juridiskās fakultātes vietā es gribēju iestāties pop-džeza vokālā, bet stulbi stāstīju par saviem plāniem. Lai gan klusēšana neko nebūtu mainījusi. Kopš pamatskolas zināju, ka kļūšu par juristu. Es patiesi nesaprotu, kāpēc pasaulei vajadzīgs vēl viens slikts speciālists? Viņu jau tagad ir daudz jebkurā jomā.

Vecāki uzskata, ka tikai ar sakariem var kaut ko sasniegt, lai gan paši savu vietu saulītē ir nopelnījuši ar smagu darbu. Ja mana vecmāmiņa būtu dzīva, viņa noteikti būtu piebildusi, ka uz skatuves bija tikai šaboli un viss bija caur gultu. Tas, ka dzīvojam interneta laikmetā, protams, nav arguments.

## **Конец ознакомительного фрагмента.**

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.